

Arrest

nr. 269 022 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing 28 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 28 juni 2021 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 oktober 2020 voor de derde maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van de Unie. Op 26 oktober 2020 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op dezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker tevens een inreisverbod opgelegd van drie jaar. Met het arrest nr. 251 542 van 24 maart 2021 werden beiden beslissingen vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 28 juni 2021 werd een nieuwe beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.10.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.10.2020 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde H.O., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Stortingen van de echtgenoot van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 13.01.2018, 11.06.2018 en 23.07.2018 en van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 21.09.2018 en 18.12.2018.

- Twee attesten dd. 22.10.2019 n° 761 en 762/19 van de Caïd van Kebdana waarin wordt verklaard dat betrokkene tussen 2015 en 2018 geen inkomsten of eigendommen had binnen dat ambtsgebied.

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 06.09.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 04.02.2020. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigering. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de aanvraag gezinshereniging van 06.09.2019. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor:

- Nog een administratief attest van de Caïd van Kebdana n° 172/2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko, geen inkomsten had binnen dat ambtsgebied. Ook dit attest sluit niet uit dat betrokkene eventuele inkomsten zou hebben gehad in andere steden/delen van het land. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in september 2018 bij zijn visum aanvraag kort verblijf bij de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko, verklaarde handelaar te zijn van beroep.

« Attestation de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) n° 26733 dd. 30.10.2018 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

geactualiseerde loonfiches op naam van een derde persoon (de echtgenoot van de referentiepersoon) voor de periode november 2020 - april 2021; documenten met betrekking tot in België gevolgde lessen Nederlands en Maatschappelijke Oriëntering; documenten met betrekking tot lidmaatschap van een sportclub in Antwerpen. Deze stukken dateren van na de aankomst van betrokkene in België en hebben geenszins betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen in hoofde van betrokkenen. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert oktober 2011 in België verblijft.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.03.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.03.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en/of schoonzus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 04.02.2020 werd op 06.03.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk 05.04.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Deze vorige beslissing tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam eind september 2018 de Schengenzone binnen via Orly (Frankrijk) in het bezit van een C visum afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op een kort familiebezoek.

Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko maar kwam van Frankrijk naar België waar hij vervolgens 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse schoonzus, op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 06.03.2019, 06.09.2019, 08.04.2020, werden geweigerd op 25.06.2019, 04.02.2020 en 16.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de eerste weigering die zonder bevel was. Betrokkene ging tegen geen van de eerste drie weigeringen in beroep en diende op 20.10.2020 voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij, als bewijzen ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst, nagenoeg dezelfde stukken neerlegde als bij de aanvraag van 06.09.2019 (geweigerd op 04.02.2020). Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

1.3. Op dezelfde dag werd tevens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:
[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.08.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 0 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 0 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam eind september 2018 de Schengenzone binnen via Orly (Frankrijk) in het bezit van een C visum afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op een kort familiebezoek. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko maar kwam van Frankrijk naar België waar hij vervolgens 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse schoonzus, op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 06.03.2019, 06.09.2019, 08.04.2020, werden geweigerd op 25.06.2019, 04.02.2020 en 16.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de eerste weigering die zonder bevel was. Betrokkene ging tegen geen van de eerste drie weigeringen in beroep en diende op 20.10.2020 voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij, als bewijzen ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst, nagenoeg dezelfde stukken neerlegde als bij de aanvraag van 06.09.2019 (geweigerd op 04.02.2020). Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 04.02.2020 werd op 06.03.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk 05.04.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Deze vorige beslissing tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en/of schoonzus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in september 2018 bij zijn visum aanvraag kort verblijf bij de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko, verklaarde in Marokko handelaar te zijn van beroep. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht - Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen - onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissingen

Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 11/12/2020 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 3 aanvragen gezinshereniging ingediend op dezelfde grond. Deze werden geweigerd.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn schoonzuster, voormeld.

Art. 47,2 ° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

1. Ten laste zijn van de referentiepersoon die zij willen begeleiden of wie bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van diens gezin
2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.

Bij deze aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld, ivm de samenwoning en de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst:

- stortingen van de echtgenoot van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd 13/01/2018, 11/06/2018 en 23/07/2018 en van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 21/09/2018 en 18/12/2018.

- Twee attesten dd 22/10/2019 van de Caïd van Kebdana waarin wordt verklaard dat betrokkene tussen 2015 en 2018 geen inkomsten of eigendommen had binnen dat ambtsgebied

- nog een administratief attest van de Caïd van Kebdana waarin wordt verklaard dat betrokkene voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko, geen inkomsten had binnen dat ambtsgebied. motivering DVZ : Ook dit attest sluit niet uit dat betrokkene eventuele inkomsten zou hebben gehad in andere steden/delen van het land. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in september 2018 bij zijn visum aanvraag kort verblijf bij de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko verklaarde handelaar te zijn van beroep

- attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux vanwege de Marokkaanse autoriteiten

motivering DVZ : Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eed van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten) ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene doch inkomsten heeft) Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

- geactualiseerde loonfiches op naam van een derde persoon (de echtgenoot van de referentiepersoon) voor de periode november 2020- april 2021.

motivering DVZ : Documenten met betrekking tot lidmaatschap van een sportclub in Antwerpen. Deze stukken dateren van na de aankomst van betrokkene in België en hebben geenszins betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen in hoofd van betrokkene. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker woont samen met de referentiepersoon.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen/ documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 - en art 62 Vw. - verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt:

" voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06/03/2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

" voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen aan de Belgische Staat.

Dit betreft louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden.

Een ten gronde beoordeling van de specifieke documenten die verzoeker meedeelde ligt niet voor; noch een motivering waarom deze documenten niet afdoende zouden zijn.

De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden niet als complementair, doch als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ, ook al wordt eventueel het tegendeel beweert.

Op basis van een fragmentarische beoordeling van de meegedeelde documenten kan geen goede beoordeling van de aanvraag gemaakt worden en handelt de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve onzorgvuldig en komt hij tot een onredelijk besluit.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor, minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

DVZ stelt in algemene bewoordingen “ dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor zijn komst naar België , er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon “

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering - zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / of welke documenten hij zou moeten meedelen , die wel voldoen aan de verwachtingen van DVZ.

Nochtans volgt uit de samenlezing van de meegedeelde stukken en elementen dat:

- *toen hij nog in Marokko woonde ,jaar 2018, ontving verzoeker een financiële bijdrage van de referentiepersoon en haar echtgenoot.*
- *verzoeker had zelf geen inkomsten ; zij het binnen het ambtsgebied van zijn woonplaats*
- *In Marokko woonde hij vroeger samen met de echtgenoot van de referentiepersoon; zijnde zijn broer*
- *In België woont hij samen met de referentiepersoon en diens echtgenoot; zijn broer*
- *Het gezin van de referentiepersoon heeft voldoende inkomsten en komt niet ten laste van de Belgische Staat.*

Door de documenten en de meegedeelde elementen niet in hun samenhang te beoordelen, ging de gemachtigde onzorgvuldig te werk en kwam hij tot een onredelijk besluit.

Uit het gehele van de gegevens volgt onmiskenbaar dat verzoeker geen inkomsten had Marokko en dat zowel in Marokko als in België financieel ondersteund- wordt door de referentiepersoon en haar echtgenoot.

Uit het feit dat verzoeker ten tijde van zijn visum aanvraag kort verblijf in Frankrijk, meedeelde aan de Franse autoriteiten dat hij handelaar was, kan niet afgeleid worden of hij uit deze activiteit enige of minstens voldoende inkomsten genereerde om te kunnen voorzien in zijn levenshoud.

De conclusies die DVZ maakt op basis van dit gegeven zijn niet gefundeerd/ minstens niet bewezen. De gemachtigde handelde onzorgvuldig.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.”

3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet geduid dat de verblijfsaanvraag van verzoeker niet wordt ingewilligd omdat hij niet afdoende heeft aangetoond dat hij, in de periode voorafgaand aan deze aanvraag, reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Waar verzoeker betoogt dat de motieven die aan de grondslag van de bestreden weigeringsbeslissing stereotiep zijn, blijkt dit niet uit de lezing ervan. Verweerder behandelt de situatie waarin verzoeker zich bevindt en licht uitvoerig toe waarom de neergelegde documenten niet volstaan om te kunnen vaststellen dat hij aanspraak maakt op een recht op verblijf.

3.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, *ROELS*).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In *casu* diende verzoeker een verblijfsaanvraag in, in het kader van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)”.

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing slechts een typemotivering uitmaakt. Hij betoogt dat de voorgelegde stukken niet als één geheel worden beoordeeld maar als op zichzelf staande stukken of zelfs niet onderzocht worden door verweerder. Uit de bestreden beslissing kan volgens verzoeker niet worden afgeleid waarom de neergelegde stukken onvoldoende zijn of welke documenten hij dan wel had moeten voorleggen.

In het kader van zijn aanvraag legde verzoeker de volgende stukken neer:

- stortingen van de echtgenoot van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 13/01/2018, 11/06/2018 en 23/07/2018 en van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 21/09/2018 en 18/12/2018;
- Twee attesten dd 22/10/2019 van de Caïd van Kebdana waarin wordt verklaard dat betrokkene tussen 2015 en 2018 geen inkomsten of eigendommen had binnen dat ambtsgebied;

- een administratief attest van de Caïd van Kebdana waarin wordt verklaard dat betrokkene voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko, geen inkomsten had binnen dat ambtsgebied.
- *attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux* vanwege de Marokkaanse autoriteiten;
- geactualiseerde loonfiches op naam van een derde persoon (de echtgenoot van de referentiepersoon) voor de periode november 2020- april 2021.

Wat betreft de geldstortingen en de administratieve attesten van de Caïd van Kebdana van 22 oktober 2019, werden deze stukken reeds beoordeeld in de bijlage 20 van 4 februari 2020. In deze beslissing oordeelde verweerder dat uit voormelde stukken niet kan worden afgeleid dat verzoeker onvermogen was in Marokko en aangewezen was op de financiële steun van de referentiepersoon om te voorzien in zijn levensonderhoud. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing, zodat deze definitief is.

Aangaande het administratief attest van de Caïd van Kebdana met nummer 172/2020 waarin wordt verklaard dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko, geen inkomsten had binnen dat ambtsgebied, motiveert verweerder dat op basis van dit stuk niet uitgesloten kan worden dat verzoeker inkomsten zou hebben gehad in andere steden/delen van het land. Daarenboven wordt erop gewezen dat verzoeker in het kader van zijn visum aanvraag verklaarde werkzaam te zijn als handelaar. Wat betreft de *“attestation de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux”* motiveert verweerder dat deze attesten opgesteld zijn op basis van een verklaring op eer waardoor het gesolliciteerde karakter ervan niet uitgesloten kan worden. Verweerder merkt tevens op dat niet alle inkomsten aangegeven dienen te worden zodat de voormelde attesten niet uitsluiten dat verzoeker toch inkomsten had. Er wordt geconcludeerd dat op basis van de neergelegde stukken niet afdoende blijkt dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst en aangewezen was op de steun van de referentiepersoon om te voorzien in zijn levensonderhoud.

De Raad dient op te merken dat verzoeker volledig voorbijgaat aan deze motivering. Verzoeker betoogt dan wel dat verweerder heeft nagelaten om de neergelede stukken als één geheel te beoordelen, doch blijkt dit niet uit de lezing van de bestreden weigeringsbeslissing. Daarenboven verduidelijkt verzoeker niet welke concrete elementen niet in rekening genomen werden. Door aan te voeren dat het onmiskenbaar is dat hij geen inkomsten had in zijn land van herkomst en zowel in Marokko als in België financieel ondersteund wordt door de referentiepersoon, blijkt duidelijk dat verzoeker het niet eens is met verweerders beoordeling. Door het louter tegenspreken ervan maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers uitgevaardigd om reden dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd afgewezen en de Al van verzoeker als gevolg van deze beslissing moest ingetrokken worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en zeker om geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden.

Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfplaats meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.

In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop van zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.

Om reden dat DVZ vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen , wordt aan de rechtszoekende telkens hoop gegeven en worden zij er als het ware toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken , waarvan DVZ op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvra(a)gen.

Het komt de rechtszoekende uiteraard wel ten goede dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren.

Doch er is geen misbruik van recht te weerhouden in hoofde van verzoeker. Misbruik van recht moet immers inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een ander te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoeker diende de aanvragen in, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art. 47/1,2°. Zijn handelen is niet onrechtmatig; schade wordt niet aangetoond.

De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn is ondeugdelijk gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond.”

3.2.1. Waar verzoeker betoogt dat de bestreden weigeringsbeslissing onwettig is en dat hierdoor tevens de deelbeslissing om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen vernietigd dient te worden, merkt de Raad op dat uit het voorgaande blijkt dat er geen gegrond middel werd aangevoerd tegen de weigeringsbeslissing. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog.

3.2.2. De overige grieven van verzoeker hebben in het bijzonder betrekking op de sub-beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Deze beslissing is gesteund op artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico op onderduiken is gebaseerd op de daartoe bepaalde objectieve criteria in artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 1, § 2, 4° en 6° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

(...).”

Verzoeker betoogt meer bepaald dat hij slechts poogde om bijkomende bewijzen te leveren in de hoop dat zijn dossier goedgekeurd zou worden. Verder voert verzoeker aan dat hij enkel een verblijfsrecht wilde bekomen en dat zijn handelen niet onrechtmatig was. Er is volgens verzoeker dan ook geen sprake van een risico op onderduiken.

De Raad dient in de eerste plaats op te merken dat uit artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet wel degelijk blijkt dat de wetgever voor ogen had dat het indienen van meerdere opeenvolgende aanvragen tijdens een korte periode een aanwijzing van misbruik kan vormen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/00, 121). De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat het indienen van vier opeenvolgende aanvragen over een periode van anderhalf jaar, door verweerder wordt beschouwd als een vorm van proceduremisbruik. Verweerders beoordeling beantwoordt aan het objectief criterium van artikel 1, § 2, 6°, van de vreemdelingenwet en is niet kennelijk onredelijk, minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk.

Bovendien dient de Raad op te merken dat de deelbeslissing om geen termijn toe te kennen tevens dienstig steun vindt in artikel 1, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gehoor heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2020 dat aan hem betekend werd op 6 maart 2020. Er wordt tevens op gewezen dat verzoeker nochtans werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat verzoeker tevens geen gehoor gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 september 2020. Met zijn betoog gaat verzoeker voorbij aan deze motivering.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“MBT het Inreisverbod - bijlage 13 sexes

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan.

Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum 28/06/2021, en ter kennis gebracht met aangetekend schrijven dd 30/09/2021, werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing (bijlage 20) van zelfde datum , die echter behept is met een gebrek in de formele motivering en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt :

“ Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”

Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik zou verweten worden; laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan. Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen

- waaruit het misbruik bestaat

- de schade die werd toegebracht

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker “ de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”, kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met “ via een andere weg ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in “

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning ; Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de zoveelste aanvraag. Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen; zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen.

Ivm het ingeroepen “misbruik van recht” is de beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM. Hij woont samen met zijn schoonbroer, van wie hij afhankelijk is. De afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoeker.

Het is bovendien niet - proportioneel om voor het inreisverbod een termijn van 3 jaar op te leggen. Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;

Hij zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of elders in Europa verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar. Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; o.a. de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin hij, als alleenstaande zonder inkomsten - in Marokko te recht komt - art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond.”

3.3.1. Waar verzoeker betoogt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onwettig is en dat hierdoor tevens het bestreden inreisverbod vernietigd dient te worden, merkt de Raad op dat uit het voorgaande blijkt dat er geen gegrond middel werd aangevoerd tegen het voorgenoemde bevel. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog.

3.3.2. De Raad merkt op dat er omstandig wordt gemotiveerd waarom *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. Zo wordt verwezen naar het feit dat verzoeker viermaal na elkaar gezinshereniging aanvroeg op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet in functie van dezelfde persoon. Al deze aanvragen werden geweigerd, en gingen telkens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de bijlage 20 van 25 juni 2019. Verweerder kwalificeert dit als proceduremisbruik, waarbij verzoeker de procedure van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet louter aanwendt om via een andere weg verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het bestreden inreisverbod wijst er ook op dat verzoeker werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat het niet duidelijk is wat verweerder bedoelt waar wordt betoogd dat verzoeker “*de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in*”. Zoals reeds eerder werd besproken acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat het indienen van vier opeenvolgende aanvragen gedurende anderhalf jaar, door verweerder wordt beschouwd als een vorm van proceduremisbruik. Uit verzoekers betoog blijkt duidelijk dat hij het niet eens is met deze beoordeling. Doch door het louter tegenspreken van de motivering van het bestreden inreisverbod toont verzoeker niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Waar verzoeker aanvoert dat het disproportioneel is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen en hierbij erop wijst dat hij geen gevaar is voor de openbare orde, dient de Raad erop te wijzen dat het onderhavige inreisverbod binnen de grenzen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijft. Het betreft met name een “*algemeen*” inreisverbod van drie jaar. Er wordt geenszins gebruik gemaakt van de in het vierde lid voorziene mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen omwille van een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker verduidelijkt niet waarom het feit dat hij geen gevaar voor de openbare orde uitmaakt verweerder belet om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

3.3.3. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM staat het niet ter betwisting dat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating tot verblijf op het grondgebied, dat verzoeker zich er steeds van bewust was dat het opgebouwde privéleven en gezinsleven precair was.

Artikel 8 van het EVRM houdt niet in dat verzoeker zich naar eigen inzicht op het grondgebied zou mogen vestigen, zonder aan de verblijfsreglementering te voldoen, louter omwille van het feit dat hij hier familie heeft. Met zijn uiterst summier betoog toont verzoeker niet aan dat er *in casu* sprake is van hinderpalen die een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in de weg staan en die tot een positieve verplichting zou leiden in hoofde van de Belgische Staat. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

3.3.4. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoeker louter verwijst naar deze bepaling zonder deze op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift echter op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

De drie middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT